

Joselito Verschaeve is geboren in 1996 te Ardoorie in een door en door Vlaams gezin waar dan plots die mooie Spaanse jongensnaam opduikt. Je verwacht het niet direct daar op het plateau van Tielt in wat geografen Zandlemig Vlaanderen noemen.

Joselito Verschaeve

Een verteller met beelden

Warme familieband

De oma van Joselito Verschaeve had zes kinderen en de hele familie met de tantes en ooms trok jaarlijks met caravans op reis. Die familiekaravaan was steeds een feest en daar maakte hij tot zijn zeventiende graag deel van uit. Het was altijd redelijk ver, naar Noorwegen of Kroatië, het was een belevenis waar hij met zichtbare warmte aan terugdenkt. Zijn ouders zijn gescheiden toen hij twaalf was. Hij kon dat redelijk goed verwerken en was vooral bezorgd voor zijn zes jaar jongere broer. Zijn moeder is vaak verhuisd en ook het beurtelings bij vader en moeder verblijven bood weinig houvast. Hij woont nu op zichzelf in de wijk van de vroegere Jardin Zoologique de Gand. Joselito Verschaeve: "Het is voor de eerste keer dat ik het gevoel heb dat ik binnenkort niet weg zal moeten, niet weer gaan verhuizen."

Hij heeft er geen trauma's aan overgehouden, eerder een fijne en intense band met zijn moeder en broer. In Ardoorie ging hij naar de middelbare school en studeerde er sociaal-technische wetenschappen. Verschaeve: "Ik ging eerst naar het ASO maar zag later dat men in het TSO net dezelfde vakken kreeg maar daarenboven ook koken en houtbewerking. Ik was daar heel erg tevreden, het was echt naar mensen gericht. Achteraf heb ik ook gemerkt hoeveel we daar eigenlijk geleerd hebben."

Na het secundair wist hij niet zo goed welke weg hij wilde opgaan. Hij was een fervente skater en hij maakte toen al foto's van het wereldje daarrond. Hij wou graag iets met tekenen doen. Zo kwam hij uiteindelijk terecht in de opleiding 'Digital Arts and Entertainment' van Howest in Kortrijk. Toen was die opleiding nog redelijk jong, met geëngageerde maar nog zoekende docenten, nu is DAE bekend als een van de meest prominente opleidingen op dat vlak in Europa. In die opleiding moeten de studenten

Joselito Verschaeve, *Willemieke Willemyns*, 2017

Foto: Saskia Vanderstichele

Joselito Verschaeve,
Willemieke Willemyns, 2017

veel fotograferen om in 3D-creaties de juiste textuur te kunnen inpassen. Een olievat moet er bijvoorbeeld verroest uitzien en dat bekom je door fotografisch materiaal in te passen. Hij was goed in het fotograferen en het digitaal tekenen, maar er komt ook heel wat fysica en programmeren bij de opleiding kijken. Na een kleine twee jaar vond hij het toch interessanter om zich meer op fotografie toe te leggen en besloot hij ingangsexamen te doen in de KASK te Gent. Hij voelde zich zeer gespannen, de meeste andere kandidaten kwamen uit het middelbaar onderwijs met meer aandacht voor de kunst en de kunstrichtingen. Hij had niet echt een ruime kennis op dat vlak, alleen van een toch wel zeer beperkte niche van digitale kunstenaars. Hij had wel een portfolio met zijn foto's. Na een aantal dagen kreeg hij bericht dat hij geslaagd was en mocht beginnen.

Een wereld die opengaat

Joselito Verschaeve: "Het eerste jaar was vrij technisch, ik moest alles leren kennen, vanaf de basis van fotografie. Het was redelijk hoogdrempelig want je moest kunnen beschikken over een vrij dure camera. Ik had weinig geld, ik zat op een bescheiden kot, ik kon wel een camera lenen van de school, maar ik was niet de enige student die die mocht gebruiken. Dat is allemaal niet zo evident. Maar het eerste jaar was voor mij wel een ogenopener, plots krijg je fotogeschiedenis, kunstgeschiedenis, filosofie van de waarneming en lessen over tal van zaken waar ik niets van wist. Ik was een beetje verliefd op die opleiding." Hij denkt met dankbaarheid terug aan de lessen van Lars Kwakkenbos en Wim De Temmerman. Deze laatste eindigde zijn lessen altijd met een cliffhanger die hem al deed verlangen naar de volgende les.

Joselito Verschaeve: "Het eerste semester was inzake fotografie eerder technisch met tal van opdrachten, in het tweede semester mochten we wat persoonlijker werk maken. Ik ben dan begonnen met mijn tante te fotograferen. Zij heeft het syndroom van Down en was eigenlijk eerder lui, liet zich graag bedienen waarbij ze haar beperking een beetje misbruikte. Op een bepaald moment is mijn opa gestorven en toen heeft mijn tante spontaan de zorgen voor mijn oma opgenomen. Het was een totale ommekeer. Eerst heb ik vooral het huis, waar ik in mijn jeugd elke dag kwam, gefotografeerd. Een week na het afsterven van opa is er in de tuin een pauw geland. Ik was op een bepaald moment de kamer van mijn opa op foto aan het vastleggen en merkte dan dat het behang eigenlijk ook een pauwenmotief had." Zijn familie is erg gelovig en de aanwezigheid van de pauw werd duidelijk in verband gebracht met opa's aanwezigheid in het hiernamaals, de pauw kwam trouwens ook wel eens het huis binnen, hij voelde zich duidelijk welkom.

Uit de talloze foto's selecteerde Joselito er een aantal voor een kleine eigen uitgave op een zeer beperkt aantal exemplaren. Het beviel de docenten in de academie zozeer dat ze het meenamen naar de beurs *Unseen* in Amsterdam. *Willemieke Willemyns* is de titel en ook de naam van zijn tante. Het is een bijzonder en zeer menselijk boekje en het is helemaal niet verwonderlijk dat het zovelen heeft ontroerd.

Alles samen is dat eerste jaar een jaar geworden waarin hij helemaal kon openbloeien, waarin hij voelde dat hij er echt op zijn plaats was. Een van de docenten die hem hierbij veel heeft gemotiveerd was Annelies de Mey (°1959), een docente in de fotografie die door haar studenten zeer wordt gewaardeerd.

Leren doe je zelf

Joselito Verschaeve: "Ik denk dat ik in het algemeen fotografeer voor mezelf, bitter weinig in functie van een project. Zelfs de opdrachten voor de KASK wist ik koppig een beetje naar mijn hand

Joselito Verschaeve, *If I Call Stones Blue It Is Because Blue Is The Precise Word*, 2019-2022

“Ik was op een bepaald moment de kamer van mijn opa op foto aan het vastleggen en merkte dan dat het behang eigenlijk ook een pauwenmotief had.”

Joselito Verschaeve, *If I Call Stones Blue It Is Because Blue Is The Precise Word*, 2019-2022

te zetten. In het tweede jaar moest ik een fictieve documentaire maken, ik kreeg de vrije hand in de keuze van het onderwerp, de stijl is die van een documentaire maar het mag fictie zijn.” Hij verwijst naar Max Pinckers (°1988) met documentair en soms geënceneerd werk. In dat jaar krijgen de studenten heel veel fotoboeken te zien en daarvan was Joselito Verschaeve sterk onder de indruk omdat hij er de vele mogelijkheden van het medium kon ontdekken. Het was erg motiverend en het verlangen groeide om hier echt mee door te gaan.

Joselito Verschaeve: “Ik was me er bewust van dat ik nog heel veel moest leren op technisch vlak, maar in het derde jaar voelde ik dat ik echt kon doen wat ik wou doen. Ik denk dat de KASK zeer goed in elkaar zit wat de opleiding betreft, het is pas in het derde jaar dat ik echt de dingen kon vastleggen zoals ik het zelf wilde. Toen gingen we ook op bootcamp naar de Ardennen onder begeleiding van Stephan Vanfleteren (°1969).

Ik had al gehoord dat dat vrij intensief was, er werd de hele dag gefotografeerd en we moesten zelf koken en zo. Daarna was er elke avond feedback waarbij Stephan zeer direct, zeer eerlijk zijn mening gaf. De groepsbesprekingen konden op die manier nogal stresserend zijn en ook vol van emoties.”

De sessies met Vanfleteren zorgden bij hem voor een stevige duw in de juiste richting. Het is dan dat hij besluit te gaan fotograferen voor zijn eerste boek. Ook is het besef gegroeid dat je niet direct naar een verre bestemming hoeft te trekken of jezelf een bepaald thema of project moet opleggen. Joselito Verschaeve: “Er is een boek waar ik grote fan van ben: *Evidence* van Larry Sultan en Mike Mandel. Zij hebben uit archiefmateriaal van verscheidene fotografen en instituten een zeer coherent boek gemaakt. Dat gaf me de idee om heel veel te fotograferen en op die manier een archief opbouwen en een boek te maken.”

Het eerste boek

Tijdens de masteropleiding liep Joselito Verschaeve stage bij een uitgeverij in Athene. Hij moest er drie maand lang meewerken aan workshops en feedback geven aan deelnemers, proefboeken inbinden en hij maakte op die manier uitgebreid kennis met een uitgeverij van fotoboeken en hoe alles in zijn werk gaat. Op vraag van de uitgever toonde hij twaalf van zijn foto's. Terwijl hij iets moest gaan halen in de kelder en zijn laptop openstond, maakten de collega's van de gelegenheid gebruik om meerdere foto's van hem af te drukken. Er is op die manier een wekelijks feedbackmoment ontstaan tussen uitgever en stagiair en dat heeft uiteindelijk geleid tot het boek *If I Call Stones Blue It Is Because Blue Is The Precise Word* dat in 2022 het licht zag.

Nog tijdens zijn eerste master had ik al werk van hem gezien in een tentoonstelling in de Zwarte Zaal van de academie. Eén foto trof me zo sterk dat ik hem meteen heb gevraagd om

deel te nemen aan de tentoonstelling *U bent hier* die ik in een galerie in Knokke mocht cureren. Door de Covidperikelen kon zijn stage bij de uitgeverij pas tijdens het tweede masterjaar plaatsvinden. Dat was voor hem achteraf gezien een zeer gelukkige omstandigheid.

Ondertussen is Joselito Verschaeve afgestudeerd, heeft hij een deeltijdse job en is zelfstandig in bijberoep. Het boek is in de loop van drie en een half jaar tot stand gekomen, de kunstenaar kan eigenlijk zijn geluk niet op. De soloshow die gepaard ging met de lancering van zijn boek trok heel wat belangstelling. Het hebben van een vaste deeltijdse job stelt hem gerust want hij wil geen foto's maken om den brode. Het is een fijne houding, de kwaliteit blijft verzekerd en we kijken al uit naar wat zal volgen.

DAAN RAU

INFO Publicatie: *If I Call Stones Blue It Is Because Blue Is The Precise Word*, 2022, uitgegeven door VOID, ISBN 978-618-5479-22-0
— www.joselitoverschaeve.com

28.04 >
13.08 2023

Private Views

Privéverzamelingen
van hedendaagse
kunst – Luik